

ПЕРШЕШЬ

№ 12 (790). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1968

— Для кого — два вихідні, а для нас — вдвічі більше роботи!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Лист без конкретної адреси, але конкретних адресатів, до яких тут чарка п'ється, можна здібати, де завгодно — і в Донецьку, і у Вінниці, і в Полтаві, і в самій столиці.

Здоровенькі були, не вельми шановні товаришочки!

Почнемо з того, що в місті Н. асфальтують вулицю. Гарно асфальтують, по-хазяйському асфальтують. Трударі нелегкої професії уже кінчають «одягати» останні метри магістралі, стараються, щоб діло рук їхніх було оцінено найвищим балом. Колективно стараються, дружно стараються.

А в цей самий час в одному службовому кабінеті на сусідній вулиці сидять службові дяді і теж стараються. Стараються науково визначити, з якого кінця економічно ефективніше буде почать руйнацію ще тепло асфальту.

А потім діло піде так. Не встигнуть городяни ще й намілюватися новоасфальтованою вулицею, не встигнуть солодко наахатися та наохатися:

— Ах, яка чудесна магістраль. Рівенька, наче скатертину!

— Ох, і постаралися шляховики. Ох і золоті ж руки! Вулицею хоч яєчко котити! — як все змінилося, ніби в дивовижному сні. Через деякий час новоасфальтовану вулицю наповнять оглушливі черги перфораторних молотків і методичне гуляння важких ломів.

— Др-др-др!
— Гуп-гуп-гуп!
— Др-др-др!
— Гуп-гуп-гуп!

Через день-два новоасфальтована вулиця буде так перекопана й так перерита, що сам чорт ногу на ній собі скрутить. Через день-два в городян складеться враження, ніби на цій вулиці якісь фантастичні свині з залізним рилом дікі свої ігрища влаштували. І городяни знову почнуть охати та ахати, але вже на інший лад.

— Ох і безглуздя! Ох і безгосподарність! Один будує, а другий руйнує!

— Ах і руйначі! Ах і партачі! На що ж ви людську працю нанівець зводите?

— Нічого ми не зводимо! — огризаяться ті, що руйнують. — Ми своє діло робимо. Ми підземний кабель прокладаємо.

— А чому ж ви раніше не проклали, коли ще вулиця була незаасфальтована?

— А то не наш клопіт. У шляховиків свій план, а в нас свій.

Еге ж, безглуздий принцип — один будує, а другий слідом руйнує — не здох ще й досі. Він живе, він діє у деяких наших містах і селищах і сьогодні. Слід віддати йому належне: він живучий, мов кішка. Його б'ють найгострішими пунктами офіційних постанов і циркулярів, проти нього спрямовують нищівний вогонь фейлетонів і карикатур, а йому хоч би хни. Фейлетони й карикатури на цю тему набили вже оскому самим фейлетоністам і карикатуристам, поставами й циркуляри тихо доходять в архівах, а він живе й побрикує. В цьому я переконався на власному досвіді.

Ще зовсім недавно під вікнами моєї київської штаб-квартири на Брест-Литовському проспекті, 94, росли молоденькі дерева, живописним килимом слалася свіжа травка-муравка, а навскосяк по килиму пролягала асфальтована пішохідна стрічка. Одного прекрасного дня минулого року «Київметробуд» нагнав сюди якоїсь своєї машинерії, почав тут щось копати, щось рити, щось помпувати. І за якийсь місяць такого накопав, такого нарив, такого напампував, що від зеленої благодаті і взагалі від благоустрою лишилися тільки ріжки та ніжки. Потім метробудівці собі поїхали, а руїна лишилася собі на місці.

Десять раз писалося і не менше раз казалося метробудівцям:

— Це ви, шановні товаришочки, копали, рили й помпували?

— Ми, — кажуть, — копали, рили й помпували.

— А це ви обіцяли знову упорядкувати поруйновану територію?

— Це ми обіцяли, — відповідають метробудівці.

— А коли ж почнете впорядковувати?

— А бог його знає. У нас є важливіші об'єкти.

Весною сам телефоную головному інженерові «Метробуду» тов. Чернишову.

— Це ваше, — питаю, — відомство щось копало, щось рило, щось помпувало на території комбінату преси?

— Так, наше, — люб'язно відповідає Микола Олександрович.

— А це ви обіцяли до весни упорядкувати поруйновану територію?

— Від своїх слів не відступаємо, — ще люб'язніше відповідає головінж.

— А чому ж досі не впорядковуєте?

У відповідь на це питання тов. Чернишов виставив кільканадцять своїх резонів, з котрих я зрозумів, що за туманом і справді нічого не видно...

Безвідповідальність «руйначів-партачів» часом не знає меж. Ось передо мною лист з Червоноармійського району Донецької області. Автор листа — завідувач Красноярською майстернею «Сільгосптехніки» тов. Підтикан пише: «Вже третій рік возимо воду для майстерні бензовозами. Біда звалилася на нашу голову в 1966 році, коли шахта 5/6 ім. Димитрова тресту «Красноармійськвугілля» почала будівництво відстійника. Під час цього будівництва була вщент зруйнована система водопостачання, котрею ми користувалися, і з тих пір кожен наперсток води в нас цінується на вагу золота».

А руйначам і п'ятка не свербить. Вони ще й кепкують: «Ага, тепер будете на практиці знати, що без води і ні сюди, і ні туди».

І товариш Підтикан цілком слушно пише, що таке бракоробство влітає державі в немалу копійку, псує людям настрій, і тому пора б уже ввести у практику такий залізний порядок, при котрому не було б де розгулятися «руйначам» і «партачам», при котрому б вони несли не тільки моральну, але й матеріальну відповідальність за свою безвідповідальність.

Пора, пора! Давно пора! Я теж обома руками голосую за такий порядок. Голосую від усієї душі й від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

ЗАПАШНИЙ ВІНАХІД

Такими технічними досягненнями, як передача зображення на далеку відстань, уже тепер нікого не здивуєш. Доводиться винаходити щось інше. І т. Коровка — голова колгоспу «Заповіт Леніна» (Гуляйпільський район Запорізької області) — винайшов. Він на багатокілометрову відстань передає запахи. На першій порі вирішив людей ошчасливити ароматом колгоспного свиновідгодівельного пункту, сплавляючи всі його нечистоти вниз балкою.

Ефект був блискучим. У всіх мешканців населених пунктів, розташованих обабіч балки, аж дух захопило. Усі з нетерпінням тепер ждуть щасливої хвилини, коли творчу ініціативу винахідника буде по заслугі оцінено.

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ

ХОРОЛ Полтавської області. (Наш кор.). Неймовірний випадок трапився на молочно-товарній фермі № 2 Староаврамівського колгоспу ім. Леніна: одного дня корови язиком злизали геть усіх спеціалістів Хорольського «Міжколгоспбуду», які тут працювали на будівництві кормокухні.

Оскільки з того часу минуло вже чотири роки, а жодних зрушень у будівництві не сталося, недобудовану кормокухню вирішено перетворити на пам'ятник будівельникам, які безвісти зникли.

НОВЕ В БУДІВНИЦТВІ

ЧЕРНІВЕЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Оригінальні методи швидкісного будівництва розроблені раціоналізаторами Закарпатської ремонтно-будівельної дільниці облрембудтресту на чолі з т. Землюком. Зокрема, за цим методом було прокладено 1000 метрів трубопроводу і встановлено шість водорозбірних колонок у колгоспі ім. Мічуріна. Суть раціоналізації полягає в тому, що рембуддільниця нічого не проклала й не встановлювала, а лише продала колгоспу труби і колонки, хоч гроші стягнула як за виконану роботу. На таких же засадах дільниця продавала приватним особам будівельні матеріали — шифер, цеглу тощо. Питання про розміри і форми винагород за раціоналізацію вивчається.

ВИРОБНИЧИЙ РЕКОРД

ЧЕРНІВЦІ. (Кор. ТАП). Видатний виробничий рекорд поставили працівники заводу «Емальпосуд». Один вагон з вантажем, що прибув на адресу заводу, простояв на станції Чернівці-Центральна і Чернівці-Північна шість днів і тринадцять годин, другий — тринадцять днів. Зважаючи на упереджене ставлення до нещасливого числа «тринадцять», вагар Флорян і представник заводу Скутар відзначили в акті, що вагони простояли лише по дві з половиною години. Помічник директора заводу по постачанню та збуту тов. Смолянов переконаний, що тринадцять днів — це далеко не межа. Тепер ведуться напружені тренування для побиття цього рекорду.

ПУСТОЦІ ДОВОМІКА

П'ЯТИХАТКИ Дніпропетровської області. (Наш кор.). Другий рік П'ятихатській рембуддільниці (старший виконроб т. Григоренко) не вдається закінчити будинок для відпочинку свинарок відгодівельного пункту. Важкі випробування випали на долю будівельників. Настелять майстри підлогу, а вона покорується, поштукаються стіни, а вони облупляться, зведуть дах, а він протікає.

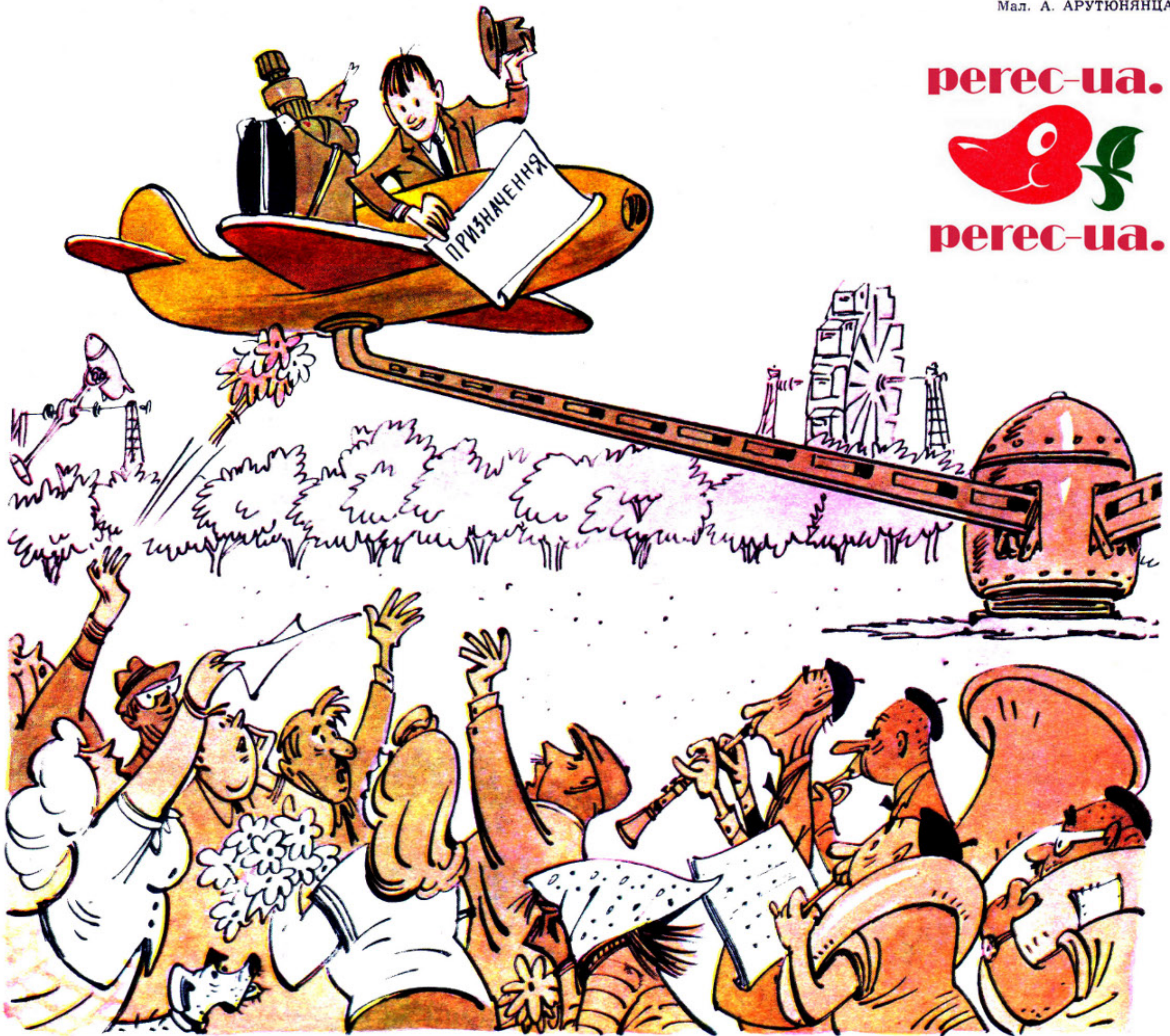
Тов. Григоренко підозрює, що в усьому цьому винен пустун-домовик, який передчасно оселився у будиночку.

перес-иа.

перес-иа.

Урочисті проводи молодого спеціаліста на периферію.

ГІРКО!

— Не віримо, — якось скаржилися нам молодожони. — ніяк не можемо повірити, що ті, які на весіллях вигукують «гірко!», і справді відчувають гіркоту в роті. Це, на наш погляд, неправда!

Идучи назустріч бажанню молодят, ми перевірили цю скаргу.

І що ж виявилось?

Виявилось, що «факти підтверджуються». Таки гірко! Але не тим, що вигукують, а — молодожонам. Отим, наприклад, які мають щастя реєструвати свій шлюб в бюро загсу Ровенського району Ровенської області.

Отут зареєстрували свій шлюб Федір Григорович Б. і Ганна Іванівна С.

Зареєстрували. І одержали свідоцтво про одруження. Цілком офіційне свідоцтво — за № 553458, з круглою гербовою печаткою і, навіть, підписом, який, на жаль, розшифрувати не вдається.

Розшифрувати можна лише перші дві літери цього підпису: «А» і «Х».

Придивилися недавно молодята до свого посвідчення, підписаного товаришем «Ах...» — і ахнули...

Було від чого.

Виявляється, якщо вірити цьому офіційному документові, що на день реєстрації шлюбу молодому було всього лише 7 років, а молодій — 14.

Ну, звичайно, поки це посвідчення лежало в схованці, нічого особливого не трапилось. Папір терпів нісенітний запис. Йому і не таке часом герпіти доводиться. А от, коли «Посвідчення про одруження» за № 553458 довелось пред'явити людям, тоді і почалося.. Тоді і згадали молодята оте «гірко!»

З такими реєстраторами гіркоти наберешся!

А. СИДОРУК.

м. Ровно.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На Корсунь-Шевченківському ремзаводі машини ремонтували за методом «стук-грюк, аби з рук». Ще не доїхала машина колгоспу «Світанок» до себе на Чернігівщину, як мотор знову застукав.

Директор заводу тов. Плищенко повідомив редакцію, що за таке майстрування майстер цеху т. Могильний переведений у слюсарі, а начальник відділу технічного контролю взагалі з заводу виведений.

У НОВОСЕЛИЦЬКОМУ районі на Буковині і розставляють кадри і виховують їх. Звичайно, якби хто зажадав до чогось прискіпатись, то, ясна річ, міг би тут в окремих випадках знайти деякі недоліки.

Та навіть найзапекліший причепа мусив би визнати, що в Новоселиці щодо розстановки кадрів діє певна система. Що є, то є.

Судить самі.

Правують собі заготконторою райспоживспілки директор М. В. Михайлов і старший бухгалтер І. С. Гуцул. Керуючи, мріють головне про те, як би його план заготівель виконати. Будь-що! Будь-якими засобами!

Так ото про засоби.

Наприкінці минулого року заглянули наші керівники у звітні папери й за голову взялися:

— Не витанцювуйтеся план! Слід негайно щось придумати!..

І придумали. Зустрілися з головою колгоспу «Дружба народів» Г. В. Берником та й кажуть:

— Чи відомо вам, голово, що ви зірвали план продажу столового буряка?!

— Знаю, а що поробиш... — журливо хилить голову Берник.

— Мусите продати нам центнерів з вісімсот.

— Та ви що?! Де я їх візьму? Ми буряків посіяли лише один гектар, зібрали всього 47 центнерів!..

Керівники заготконтори тільки плечима знизали, дивуючись з такої немітливості.

— А ми вже все продумали і придумали. Значить так: ми переказуємо на рахунок колгоспу гроші, а ви звітуєте, що продали на заготівлю буряки. І план виконали!..

— А далі як? Де ж я вам буряки візьму?

— Буряки для цього зовсім непотрібні. Ви потім переказуйте за них гроші на рахунок заготконтори, ніби ви в нас ті буряки купуєте для господарських потреб. Змикитили?

— Так то воно так. Але ж «купуватиму» я у вас по дорожчій ціні, ніж «продаватиму»?!

— Нарешті, скумекав! — зраділи заготівельники. — Ясна річ, дорожче. А ви ж як хотіли: і план виконати, і збитків не зазнати?! Так не буває!..

Словом переконали товариша Берника. І товариша Шишкевича, який головує в колгоспі імені Леніна, теж переконали.

Внаслідок приписки майже двохсот тонн овочів, у звітах заготконтори появились справні цифри про виконання районом плану заготівель. А в звітах колгоспів, oprіч того, появились цифри, які визначали непередбачені збитки. Бо ж ніде, справді, не передбачено такої статті: «вдатки на липове виконання плану».

Однак на цю своєрідну купівлю-продаж звернуло увагу статистичне управління, яке склало відповідного акта. Виступила з цього приводу й газета «Радянська Буковина». І тоді надійшло

повідомлення: все гаразд, фіктивну заготівлю скасовано, переплачені гроші колгоспам повернуто, т. Михайлова з посади директора заготконтори увільнено. А потім ще стало відомо, що райком партії наклав на т. Михайлова суворе стягнення.

І коли я їхав у Новоселицю, то, чесно кажучи, не сподівався зустріти там Михайлова й Гуцула. В акті статистичного управління було ще сказано: «Просити прокурора області притягнути до відповідальності директора Новоселицької заготконтори т. Михайлова й старшого бухгалтера цієї ж заготконтори т. Гуцула».

Та й справді, гадав я, у прокурора є для цього всі підстави.

Але в райкомі партії мене заспокоїли:

— Якщо бажаєте, можете побачитись з обома.

— Як?! Хіба товариш Михайлов не увільнений з роботи?!

— Увільнений! Аякже! Як то можна не увільнити, коли людина на пенсію відходить!..

— А Гуцул?! Він хіба й далі працює старшим бухгалтером заготконтори?!

— Боже борони! Увільнений! Він тепер директор плодоконсервного заводу нашої ж райспоживспілки!..

Це було моїм першим знайомством з новоселицькою системою розстановки і виховання кадрів. Працював чоловік на посаді старшого бухгалтера. Схибив. І гадав, що так воно й минеться. Так ні! На тобі, чоловіче, самостійну ділянку й спокутуй!

Або ось іще один випадок.

Є в Новоселиці міжрайонна база тієї ж споживчої кооперації. Десь не так давно провели тут ревізію на тарному складі й виявили нестачу. Не дуже (коли брати в державному масштабі) велику, і не дуже (коли брати в масштабі районному) маленьку. Коротше: на двадцять з гаком тисяч карбованців бракує склотари. Причина нестачі — погане зберігання, а також те, що працівники складу банально крали. І робилося це буквально на очах директора бази В. Н. Івченка.

Відповідні органи вивчають, чи директор бази просто гав ловив, чи свідомо очі примружував. Але так чи інакше, офіційно визнано: В. Н. Івченко виявив неприпустиму безконтрольність.

Коли людині притаманна така симпатична риза, то її, тобто цю людину, як правило, знімають з відповідальної посади. В Новоселиці цього правила не порушили. Увільнили В. Н. Івченка з посади директора бази.

І залишився Івченко без керівної роботи!..

Однак уточнимо: не залишився, а з а л и ш а в с я. Кілька днів. Бо тепер Володимир Никифорович Івченко працює заступником директора Першотравневого комбінату громадського харчування, що міститься у Чернівцях!..

Читає, либонь, стурбований: а як же міжрайонна база, невже без директора залишилась?!

Слід сказати, що цим у районі були ще більш стурбовані.

І справді, де знайти підходящу людину на таку відповідальну посаду? І згадали, що на початку року було розгорнуте рішення райвиконкому!..

Заглянули туди. А в ньому пишеться, що керівництво Новоселицького комбінату громадського харчування не здійснює контролю за своїми підприємствами. А там і продукти кладуть нижче норми, і порції неповноцінні подають, і відвідувачів обраховують, і горілку та коньяк продають з пляшок, на яких нема штампів комбінату (тобто, продають з націнкою куплену в магазині горілку), і ще багато подібного діється.

А директор комбінату т. Гуцуляк, виявляється, «зовсім не вживав заходів по сигналах санепідстанції, в яких повідомлялось про недоважені порції, порушення у закладці продуктів тощо. Замість вжити заходів до порушників, тов. Гуцуляк преміював їх».

Це так звана «констатуюча» частина. А є ще й ухвальна. В ній написано: «Голові райспоживспілки тов. Серикову... вирішити питання про можливість дальшого перебування на посаді директора комбінату громадського харчування тов. Гуцуляка».

Коли поставили питання про можливість, то дійшли думки: неможливо.

В усякому разі т. Гуцуляк директором Новоселицького комбінату громадського харчування тепер не працює.

Товариш Гуцуляк тепер працює директором Новоселицької міжрайонної бази.

Отож читач може бути спокійним: відповідальне місце порожнім не буває.

Уїдливі причепа може іронічно скривити губи: знову, мовляв, те саме!..

А я все одно стою на своєму: в доборі кадрів

у Новоселицькому районі в окремих випадках бувають деякі недоліки.

У цьому, переконаний, мене підтримають і голова райспоживспілки т. Сериков, і керівники району.

І справді, якщо розглядати кожний випадок зокрема, то воно, можливо, і не повний гаразд виходить.

Зате, коли глянути на всі випадки в комплексі, то не можна не захопитись: є таки в цьому ділі у Новоселицькому районі певна система, чітка послідовність.

Що є, то є!..

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Чернівецька область.

ПСИХІКА

ТОНКА ШТУКА

ГУМОРЕСКА

Кілька днів тому, повертаючись додому, я вирішив завітати до приятеля. Його дружина відчинила двері і подалася на кухню. Заглянув у кімнату — і заляк. Приятель стоїть посеред кімнати на одній нозі, руки склав, ніби для молитви, і дивиться кудись у куток.

Що за мара, думаю. Привітався. Михайло анігугу! Начеб вуха йому позакладало. І раптом — брик на підлогу.

— Тобі погано? — кинувся до нього.

А він крізь зуби:

— Не заважай! Роблю вправу. — І вигнувся, наче удав.

— То ти йог?

Хвилини через десять він удостоїв мене відповіді.

— Не йог, але тренуюся за їх системою. Зручна штука: можна зосередитись на якійсь внутрішній точці і не помічати нічого навколо. Скажімо, начальство тебе лає, а ти в цю мить вивчаєш, як діє

твоя печінка... Я читав дивні речі. Йог може лягти під настил, по якому пройде грузовик, і навіть не пискне. Встане, обтруситься і їсть собі банан.

Додому я повернувся пізно. Усе слухав Михайла.

А вчора зустрів його на вулиці. Іде сумний-пресумний.

— Що сталося? — питаю.

— Та хай йому грець! Розумієш, хотів на роботі відпочити за способом йогів. П'ять хвилин. Та тільки впав у самадхі — це такий психічний стан — термосья за плече. «Вставайте, Ковальчук! Ви спите уже другу годину». І вліпили догану.

— Про йогів не хочу тепер навіть згадувати. Є речі куди цікавіші. Наприклад — телепатія! Ти чув про передачу думок на відстані? Отож! Слухай, давай проведемо сьогодні сеанс. Ставай увечері до свого вікна, а я біля свого...

Увечері в освітленому квадра-

ті вікна я побачив Михайла. Нерухомий, як сфінкс, він мовчки дивився у мій бік. Нараз підняв праву руку і стукнув себе пальцем по шиї...

Я зрозумів його і подався у двір. Як не дивно, Михайлову думку одночасно сприйняв і мій сусіда. Навіть вибіг у двір раніше за мене.

Дивуючись можливостям телепатії, ми втрюх рушили до гастроному.

А коли вийшли звідти, Михайло виголосив нову ідею:

— Ви собі як знаєте, а я мушу стати гіпнотизером. В усякому разі, спробую. Оце ж прийду додому, жінка обов'язково питає: «Ти де, іроче, вештався?» А я гляну на неї, як демон, зроблю кілька пасів, і вона розкриє обійми: «О, любий, як спішив ти до своєї ластівки. Аж захекався...» Що не кажіть, — він підняв догори палець, — а психіка — тонка штука!

Леонід ШИЯН.

НАЙТВЕРЕЗІШИЙ

Він про все на світі може
Найтверезіше судить,
Бо на місяць разів десять
В витверезнику сидить.

КУЛЬТУРА

Про культуру лекцій вісім
Наш завклубом прочитав,
А в самому клубі місяць
Вже ніхто не підмітав.

ПОВЧАННЯ

Всіх повчав старий Гайдай:
— П'єш горілку — розум май.
— Як же мати? —
Хтось питає, —
Вона ж розум одбирає.

НЕ ЗБАГНЕ

Не збагне маленький Боря:
Як це взимку, ще й надворі,
Можна було його тата
На гарячому спіймати.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

Мал. К. ЗАРУВИ

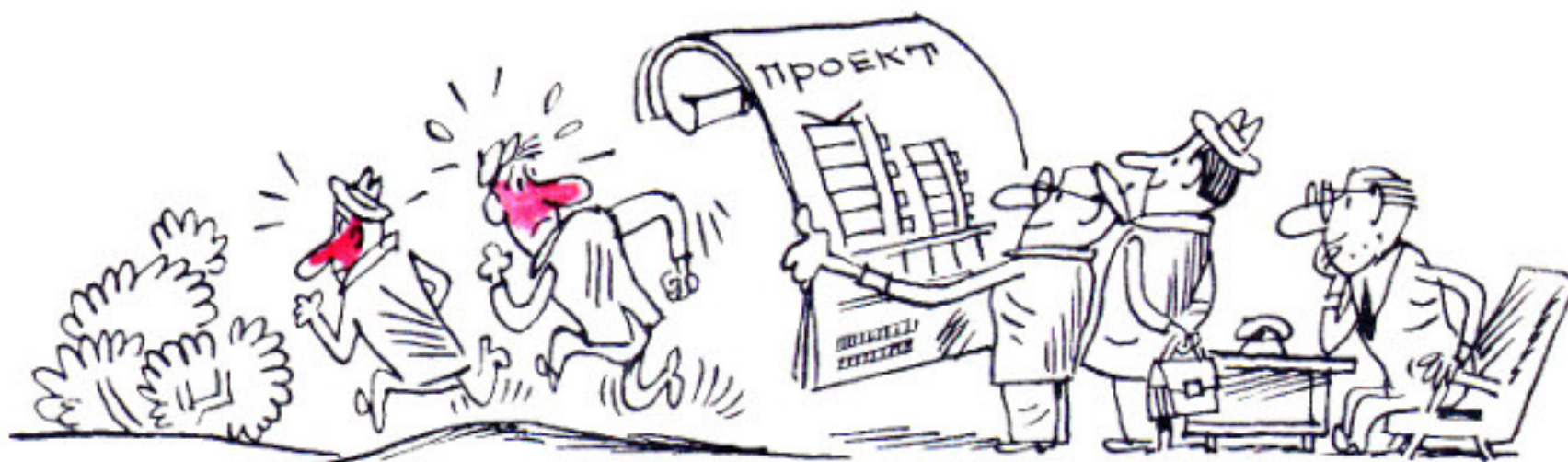

— Не журіться — на цьому я не зупинюся. Вступатиму в інститут!

— Ти повинна ще дякувати, що я тобі холодок роблю...

ФЕЙЛЕТОН НА ПРИЗЕМЛЕНУ ТЕМУ

Маленьке прохання. Сноби й естети, одійдіть трішки набік і затуліть свої ніжні носи напахченими хустинками. Мова піде про заклади, які римський імператор Веспасіан обкладав податком під тим приводом, що гроші не пахнуть.

Тема, відверто скажемо, далека від вишуканої словесності і мало приємна. Натхнення вона викликати не може, бо пафосу для неї доводиться позичати на стороні. Але пафосу все ж таки треба позичити, бо далі йти нікуди. Мається на увазі далі від Хрещатика. На Хрещатяку громадська вбиральня (або краще назвемо цей заклад делікатнішим словом — туалет) є. Добре замаскований туалет, гості Києва не одразу й знайдуть його, але він є. Ризикнемо одірватися від центру Хрещатика хоча б у бік Бесарабки. І тут виявиться, що великий торговий район Києва має одну-однісіньку вбиральню, чи кажучи високим стилем, туалет, у підвалі Критого ринку. Часом цей туалет буває не на ремонті... До того ж згадаємо, що критий ринок зачиняється о сьомій годині вечора, і взагалі уникнемо коментарів.

...Почати розмову на цю прозаїчну, приземлену або й навіть заземлену тему нас примусили читачі. Редакція одержала чимало листів, де питання ставиться руба. Чому в одному з найкращих міст Європи, яке уславилось на весь світ архітектурними ансамблями, зеленню парків і садів, природними краєвидами, чистотою площ і вулиць, так мало громадських туалетів, і вони в такому занедбаному стані? Всіма шанована людина, інженер Василь Миколайович Федоров в листі до редакції пише: «В 1908 році я вчився в Глухівському технічному училищі. Під час екскурсії до Києва ми відвідали Маріїнський палац. Гуляли по чудовому, в ту пору ще молодому, парку. Тоді ж мені і довелося відвідати оту саму будочку на урвищі. Збудована вона була за якогось царя. В тому ж вигляді зберігається вона і сьогодні. Миськомунгосп ретельно оберігає «реліквію» старовини. Латає покрівлю толою і не жаліє обополів на ремонт стін...»

Справді, виходить якийсь не дуже смішний парадокс. Через Дніпро пролягли мости — чудо технічної думки, в Києві воздвигнуті будівлі, які не снилися царям з царенятами, у Києві на гектари й гектари простяглися килими квітів і... раптом ота дерев'яна будочка, «збудована за якогось царя». Гірше, коли будочки немає взагалі...

...Площа Богдана Хмельницького. Кожного дня тут, клацаючи фотоапаратами, метушаться сотні туристів. Колись у скверіку навпроти пам'ятника була цілком пристойна громадська вбиральня. Тепер важко встановити, чий естетичний зір вона обурила, але вбиральню було ліквідовано одним розчерком... бульдозера. Дуже прикро, коли забувають, що в житті людини бувають хвилини, в які вона залишається байдужою і до квітів і до архітектурних ансамблів. Людина гарчково починає шукати іншу споруду, може, не

архітектурно витончену, але надзвичайно необхідну. На території Софійського архітектурного заповідника вбиральня є, і через всю площу людина, молода та жвава, мабуть, встигне перебігти, але як бути, коли заповідник вихідний?

В цьому ж, приблизно, районі від фунікулера до Володимирської гірки, на схилах Дніпра простягся чудовий парк. Вбиральні тут немає. Йі, соромно про це писати, заміняють стіни навколишніх будинків.

Красивий куточок на правому березі Дніпра біля моста Патона. Там починаються і там закінчуються чимало маршрутів трамваїв, тролейбусів, автобусів, які йдуть на лівий берег Дніпра та до центру міста, неподалік відкрито гарне кафе... А за туалет правлять навколишні дерева і куші. На пасажирі і на відвідувача кафе (хай не налягає на пиво) умовно махнемо рукою. Хай викручуються, як знають. Але як бути з водіями і кондукторами міського транспорту? Адже тролейбус чи автобус не залізничний вагон, не лайнер, туалетом він не обладнаний.

На прикінцевій зупинці тролейбусів і автобусів біля Виставки передового досвіду є диспетчерський пункт. А при пункті маленький туалет. Для диспетчерів. Водіїв і кондукторів (а пасажирів і поготив!) туди не пускають. Ім доводиться бігти через шосе на пустир, або тулитися десь серед новобудов. Прикладом більше, прикладом менше — суть від цього не зміниться. Замість того, щоб нанизувати один на один приклади, досить сказати, що в районі нових житлових масивів майже зовсім немає громадських вбиралень.

Проектувати кінотеатр, кафе чи клуб значно приємніше, цікавіше і, скажемо одверто, ефективніше, ніж проектувати громадську вбиральню. Споруджувати багатопверхові будинки, витягати в нитку проспекти — це робота, а про вбиральні хай думає дядя. А що робити, коли дядя свого часу не хотів подумати про ті місця, куди люди ходять значно частіше, ніж у кафе і кінотеатри? Мабуть, виправляти дядині помилки.

Тепер про приземлення чи навіть заземлення теми фейлетону Фейлетон штука така: можна його прочитати, можна й не прочитати. Можна прислухатись, а можна й не прислухатись. А от вбиральні б заземлити слід. Щоб на поверхні росли квіти, а під тією клумбою квітковою розмістився такий собі храм санітарії та гігієни. Та й не обов'язково скрізь і завжди храм. Часом досить і закапелка. Тільки щоб він був. І щоб він свідчив про культуру міста. Бо гектари квіткових клумб неспроможні забити пахощів коношні, якою відгонить від багатьох, ой багатьох київських під'їздів.

Цікаво, що думають з цього приводу київські архітектори, комунгоспівці? Що думає батько міста, шановний виконком міськради?

Дуже редакцію цікавить їхня думка, бо мусять щось редакція відповісти своїм читачам.

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хоч брат, хоч сват, аби тільки який-небудь родич працював під рукою та ще й на теплому місці. Так добрав собі кадри бригадир Сопинської комплексної бригади колгоспу ім. Леніна Погребищенського району на Вінничині т. Волос.

Було вже таке, що куди не поткнись — бригадирів родичі скрізь. Той у коморі, той в охороні, а той ще на якомусь легкому хлібові.

Лист про це надійшов до редакції «Перця». Голова Погребищенського районного комітету народного контролю т. Плешко повідомив, що факти підтвердились.

Питання про неправильний добір кадрів у Сопинській комплексній бригаді розглядалося у райкомі партії. Керівники колгоспу ім. Леніна попереджені. Родичів т. Волоса переведено на інші роботи.

Дорожні усмішки

ХТО ПЕРЕДПЛАЧУЄ ГАЗЕТИ?

— Чому ви мені вчора не доставили пошту? — спитав один чоловік листоношу.
— А я ввітнула ваші газети в тин, — відповіла поштарка.
— Мій тин газет не передплачує. Ви краще ввітніть мені їх в руки, — попросив чоловік.
Повідомив С. Д. ТРОХИМЧУК з села Гали Новоград-Волинського району Житомирської області.

ВИПАДОК НА ТРАСІ

Іхали назустріч дві «Волги». Зіткнулися і розбилися обидві. З одної виліз піп, перехрестився і говорить:
— Бог дав, бог і забрав.
А з другої вилазить халуга і говорить:
— Як прийшла, так і пішла...
— З такого горя, батюшко, давайте вип'ємо, — каже халуга, виймаючи з багажника пляшку.
Піп випив і питає:
— А чому ж ви не п'єте?
— А я чекаю інспектора, він зараз підійде та буде нас перевіряти.

Повідомив А. ДЕДУРА з с. Новаки Лубенського району Полтавської області.

РОЗКУШТУВАВ

Повернувся чоловік з роботи. Жінка подала миску борщу на стіл. Чоловік з'їв і нічого не говорить. Тоді жінка налила другу, чоловік теж з'їв і нічого не говорить. Жінка налила третю миску і питає:
— Як, Федоре, борщ?
— Нічого, — відповідає чоловік, — посоли тільки трохи.

Повідомив М. І. ДЖУМАРИК з с. Старі Кути Косівського району Івано-Франківської області.

НЕ ЖАЛКО

Два п'яні сусіди сваряться. Один з них, тримаючи в руках пляшку, кричить другому.
— Цить, Климе, бо розіб'ю об твою голову оцю пляшку.
— Бий, мені твоєї пляшки не жалко.

Повідомив В. ГАЙДУК з с. Глибоке Бориспільського району Київської області.

НА ПОЛЮВАННІ

— Тату, а чому ви не стріляли в зайця, який мимо вас пробігав? — запитав Івась, якого батько взяв з собою на полювання.
— Е, синку, ще не вцілю, а патрона шкода.

Повідомив В. ХАРУН з с. Вікторів Галицького району Івано-Франківської області.

ОТО-ТО Ж...

Іде старий царський генерал бричкою. За нучера — солдат.
— Іван, ти в Петербурзі бил? — питає генерал.
— Не був, ваше превосходительство!
— Ну, й дурак... А в Москві бил?
— Теж не був.
— Дурак...

Ідуть мовчки. А потім солдат і питає:
були?
— А ви, ваше превосходительство, у Фастові були?
— Нікак нет!
— Ото-то ж! — задоволено промовив солдат.

Повідомив М. КОВАЛЬЧУК з м. Вижниці Чернівецької області.

НА ЛЕКЦІЇ

Якось в одному приморському місті лектор читав лекцію про боротьбу з алкоголем.
— Найефективніший засіб боротьби з алкоголем — викинути всі пляшки з спиртними напоями в море!
— Правильно! — вигукнув з місця якийсь чоловік.
Після лекції лектор сказав йому:
— Дякую. Ви мене добре підтримали. Де ви працюєте?
— А я водолаз, — відповів чоловік.

В КРАМНИЦІ

Продавець до покупця:
— Ти винен мені 100 карбованців, і я бачу, що ти зовсім не журишся!..
Покупець: Певно, що ні. А навіщо нам обом журитися?

КОЛИСЬ У ТЕАТРІ

— Як то може бути: тільки-но ви кидали в співака гнилі яблука, а тепер плещете йому?
— То я хотів би, щоб він ще раз вийшов поклонитись, бо маю ще два гнилі яблука.

Повідомив В. І. КОВАЧ з с. Великий Раківець Іршавського району Закарпатської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Раз і назавжди запам'ятай, Палажко, що влітку такого міцного самогону гнати не можна...

Поет

— Пане редакторе,— сказав мені відвідувач, соромливо втупивши очі в свої черевики,— мені дуже прикро, що я турбую вас. Коли я подумаю, що забираю у вас хвилину дорогоцінного часу, думки мої провалюються в безодню похмурого відчаю. Бога ради, пробачте мені!

— Нічого, нічого,— ласкаво сказав я,— не пробачайтесь.

Він сумно схилив голову на груди.

— Ні, та що там... Знаю, що потурбував вас. Для мене, не звиклого бути набридливим, це подвійна кара.

— Та що там! Не соромтесь, я дуже радий. На жаль, тільки віршички ваші не підійшли.

— Га?

Роззявивши рота, він здивовано подивився на мене.

— Ці віршички не підійшли?

— Ага, ага. Ці самі.

— Ці віршички?! Котрі починаються:

Хотів би я їй чорний кучер
Щоранку божого чесать.
І, щоб не гнівавсь Аполлон,
Її волосся цілувать.

— Ці вірши, кажете ви, не підуть?!

— На жаль, мушу сказати, що не підуть саме ці, а не які-небудь інші. Саме ці, що починаються словами «Хотів би я їй чорний кучер...».

— Чому ж, пане редактор? Вони гарні.

— Згоден. Особисто я мав від них насолоду, але... для журналу вони не підходять.

— А ви б ще раз їх прочитали!

— Для чого? Я ж читав.

— Ще разочок!!

На догоду відвідувачеві я прочитав ще разочок і висловив однією половиною обличчя захоплення, а другою — жаль, що вірші все ж таки не підуть.

— Гм... Тоді дозвольте... Я прочитаю! «Хотів би я їй чорний кучер...».

Я терпляче вислухав вірші ще раз, але потім твердо і сухо сказав:

— Вірші не підходять.

— Дивно. Знаєте що, я вам залишу рукопис, а ви потім вчитаетесь. Раптом та підійдуть!

— Для чого ж залишати?!

— Їй богу, залишу. Ви б порадилися з ким-небудь, га?

— Не треба. Залиште їх у себе.

— Я у відчаї, що забираю у вас секундочку часу, але...

— На все добре!!!

Він пішов, а я взявся за книжку, яку читав до того. Розгорнувши її, я побачив закладений між сторінок папірець. Прочитав:

Хотів би я їй чорний кучер
Щоранку божого чесать.
І, щоб не гнівавсь Апо...

— Побий його нечиста сила! Забув свою бєліберду... Знову припреться! Миколо! Наздожени того чоловіка, що допіру був у мене, і поверни йому цей папір.

Микола побіг навздогін за поетом і виконав моє доручення.

О п'ятій годині я поїхав додому обідати. Розраховуючись з візником, засунув руку в кишеню пальта і намацав там якийсь папірець. Вийняв, розгорнув, прочитав:

«Хотів би я їй чорний кучер...» і т. д.

Ламаючи голову над тим, як ця штука потрапила до мене в кишеню, я знизав плечима, кинув її на тротуар і пішов обідати.

Коли покоївка внесла суп, то, пом'явшись трохи, сказала:

— Кухарка зараз знайшла в кухні на підлозі папірець з написаним. Може, показати?

— Покажи.

Я взяв папірець і прочитав:

— Хотів би я їй чорний ку... Нічого не розумію! Ти кажеш, у кухні на підлозі? Чорти його знають! Жах якийсь!

Я порвав вірші на шматочки і з зіпсованим настроєм почав обідати.

— Чому ти так замислився? — запитала дружина.

— Хотів би я їй чорний ку... Тьху ти, чорт! Нічого, кохана, стомився я.

За десертом у вітальні подзвонили і викликали мене. В дверях стояв швейцар і таємниче манив мене пальцем.

— Що take?

— Тсс... Вам лист! Веліли сказати, що від однієї баришни. Що, мовляв, вони на вас надіються і що ви їх бажання задовольните!

Швейцар по-змовницькому підморгнув мені і хихикнув у кулак.

Нічого не розуміючи, я взяв лист і оглянув його. Він був напакхений духами, запечатаний рожевим сургучем, а коли я, знизавши плечима, розпечатав його, там виявився папірець, на якому було написано: «Хотів би я їй чорний кучер...». Все від першого до останнього рядка. Розлютувавшись, я порвав листа у дрантя і кинув на підлогу. З-за моєї спини висунулась дружина і в зловісному мовчанні підбрала кілька клаптів листа.

— Від кого?

— Кинь! Це так... дурниці. Один дуже набридливий чоловік.

— Да-а? А що тут написано? Гм... «Цілувати», «щоранку», «кучер»... Негідник!

В обличчя мені полетіли клапті листа. Було не боляче, але образливо.

Оскільки обід зіпсувався, я одягнувся і сумно побрів вулицями. На розі я помітив хлопчиська, котрий крутився біля моїх ніг, намагаючись всунути мені в кишеню щось біленьке. Я дав йому потиличника і, заскреготавши зубами, втік. На душі було гидко. Поштовхавшись людними вулицями, я повернувся додому і на порозі парадних дверей зіткнувся з нянькою, котра поверталася з чотирирічним Володею із синаматографа.

— Таточку! — радісно закричав Володя. — Мене дядя взяв на руки. Незнайомий... дав шоколадку... папірчик дав. Передай, каже, татові. Я, таточку, шоколадку з'їв, а папірчик приніс.

— Я тебе відшмагаю,— люто закричав я, вириваючи з його рук папірець із знайомими словами: «хотів би я їй чорний кучер»... — ти в мене будеш знати!..

Дружина зустріла мене зневажливо і презирливо, але визнала за потрібне повідомити:

— Був один добродій тут без тебе. Дуже вибачався, що приніс рукопис додому. Він залишив, щоб ти прочитав. Наговорив мені безліч компліментів (це справжня людина, яка вміє цінувати те, що інші міняють на продажних тварюк) і просив замовити словечко за його вірші. На мою думку, вірші як вірші... Ах! Коли він читав про кучері, то так дивився на мене...

Я знизав плечима і пішов у кабінет. На столі лежало знайоме мені бажання автора цілувати чісь волосся. Це бажання я знайшов в скринці з сигарами, що стояла на етажерці. Потім це бажання було виявлене в середині холодної курки, якою ми вечеряли. Як це бажання туди потрапило, кухарка голком пояснити не могла. Бажання чесати чісь кучері було помічено мною і тоді, коли я відкинув ковдру з метою лягти спати. Я поправив подушку. Звідти випало таке ж бажання.

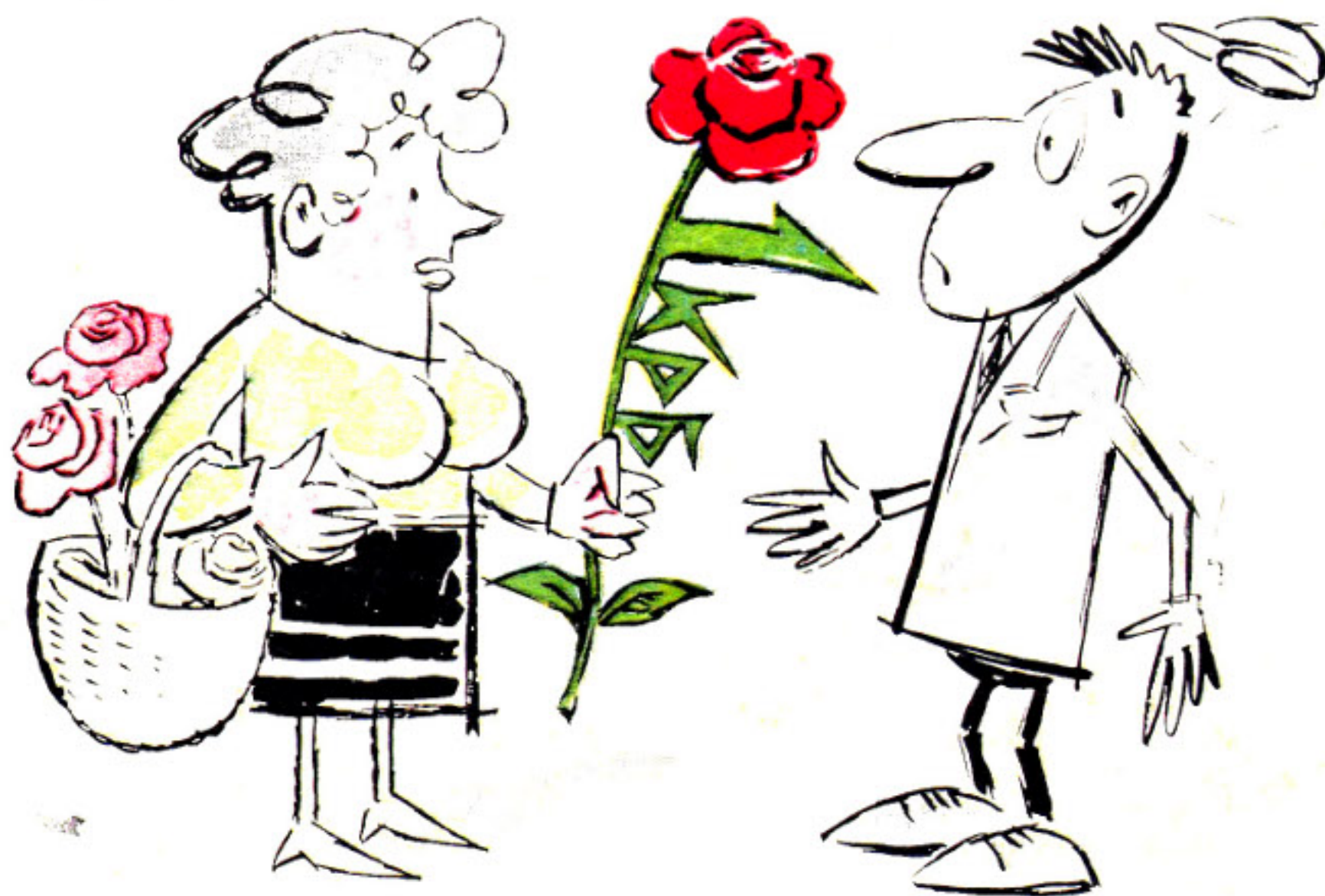
Вранці, після безсонної ночі, я встав і, взявши вичищені кухаркою черевики, намагався надягти їх на ноги, але не міг, бо в кожному лежало по ідіотському бажанню цілувати чісь волосся.

Я зайшов до кабінету і, сівши за стіл, написав видавцеві листа з проханням звільнити мене з посади редактора. Листа довелося переписати, бо, згортаючи його, я помітив на звороті знайомий почерк:

Хотів би я їй чорний кучер...

Переклад з російської
М. БІЛКУНА.

Мал. А. СВИНЦОВА

Троянда з колючками.

Сатиричні мініатюри

БЕЗСОННЯ ХАПУГИ

Не спить хапуга цілу ніч —
Нечувана лучилась річ:
За день не хапонув нічого,
За день не обдурив нікого.

КРИКЛИВІ ВОРОНЯТА

Маленькі Воронята
Кричать на маму й тата
І лають тата й маму:
— Чи ви були без голови,
Що нас родили ви
Воронами — не Солов'ями?

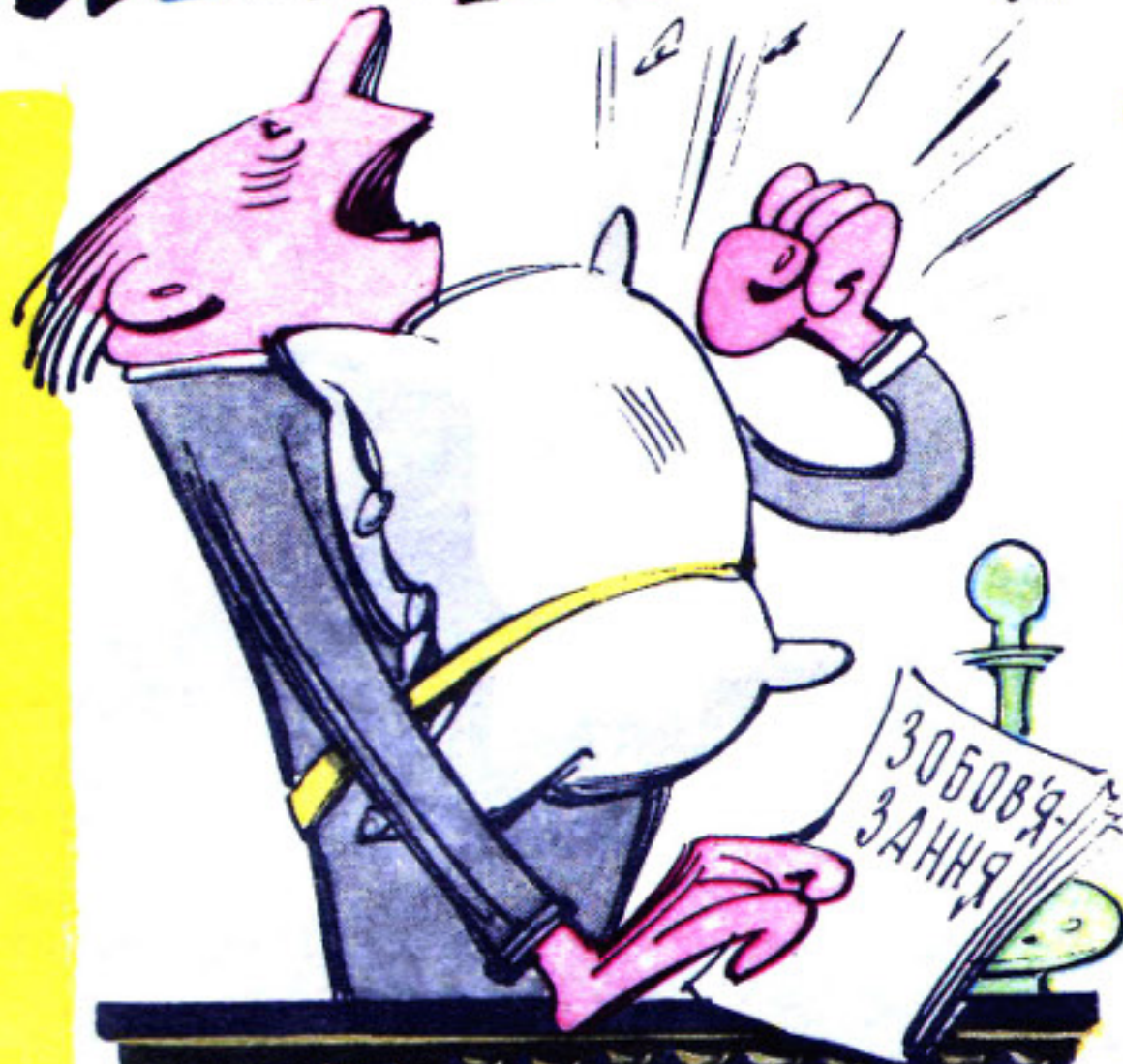

ВІЛЬНИЙ ВИБІР

По смерті у чистилищі Федоту
Пропонували дві роботи —
Що хочеш вибирай:
Директором у пекло
чи двірником у рай.
І захрипів Федот запекло:
— Піду директором... у пекло.

Антон ШАКА.

с. Колодянка
Новоград-Волинського району
Житомирської області.

ПІСЛЯ ЗБОРІВ

Ледь оце припливсь додому
Кіндрат Обіцяйленко.
Тільки в хату — впав на ліжко:
— Жінко, стягни валянки...
— А у тебе рук немає!..
— Є, та перев'язані,
Товк себе на зборах в груди —
Брали зобов'язання...

ХОРОБРИЙ ЗАЄЦЬ

— Ова! Осел регоче без упину. —
Зайчисько Вовка б'є.
А той лиш підставляє спину
І здачі не дає.

Осел не знав,
Що за вухатим у кущах Ведмідь
стояв.

О. НАБОКА.

м. Вовчанськ
Харківської області.

ЙОГО ТОЧКА ЗОРУ

Два вихідні — це простір для дозвілля:
У перший п'ю, а другий на похмілля.

АНТИАРИФМЕТИЧНЕ

До двох додати три не буде п'ять,
Якщо два й три в щоденнику стоять.

РЕЦЕНЗІЯ ФАХІВЦІВ

— У леті Сокола лише прості фігури! —
В журі розкудкудакалися Кури.

БАНАЛЬНИЙ ВИПАДОК

Раз Левові на хвіст став лапкою Бобер.
Лев навіть не відчув. Бобер зі страху вмер.

СУЧАСНИЙ КІНЕЦЬ ДЛЯ СТАРОЇ БАЙКИ

Рішили в річку кинуть щуку,
А щука криком:
— Не піді!
Аніж в цей бруд іти на муку.
То краще — на сковороду!

Олег ГОЛОВКО.

Селище Ромодан
Полтавської області.

ХВОРОБА НЕРОБИ

Прокинувся ледар вранці та й зів,
Хвилюють думи переважкі неробу.
— Живіт болів, боліла голова.
Яку б його придумать ще хворобу?

НЕВИЗНАНИЙ ТАЛАНТ

Волала якась жаба: — Ми не винні,
Що ніби соловей — співцям всім голова!
Нехай він спробує заквакати в баговинні!
На дереві ж в гаю і дурень заспіва.

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

«КОРМИЛЬЦІ»...

На стайні Віз читав мораль Коняці:
— Коли б не я, сконала б ти без праці...
— Якщо й тягнула Воза або Плуга,
Вмішавсь Батіг,— то в тім моя заслуга.

ТЕЖ ЩАСТЯ

Розмріялось на сонечку свині,
У котрої весь кругозір в кориті.
— Нажертись жолудів, полежати в багі...
Що може бути кращого на світі!?

РОЗ'ЯСНИВ

Надвечір за столом весільним
Відомий на селі скрипач,
Хильнувши глек міцного зілля,
Міським гостям казав крізь плач:
— Затискують у нас таланти.
А так, як ми ось, навмання,
Не втнуть і ваші музиканти,
А їм і слава і звання.
За що?! Хіба то в них робота?
А нам все в світі по зубах.
— А ви що, граєте й по нотах?
— Та ні. Ми тільки по свайбах.

Василь ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Полтава.

НЕВВІЧЛИВИЙ КІТ

Ковбасу Андрійко їв.
Біля нього кіт сидів.
— Не дивися, не проси —
Більш не кину ковбаси!
— А чому? — пита Оксана.
— Котик щось зробив погане?
— Так, — Андрійко відповів,
Ковбаси він скільки з'їв —
І лише собі муркоचे,
Мовить «дякую» не хоче.

Анатолій ГАРМАТЮК.

ХТО КОГО ЗЛОВИВ!

— Рака витяг я з води!
— То давай його сюди!
— Ой, не можу — не пускає:
Пальці клешнями стискає!..
— Пальці, кажеш, придавив?
Хто ж кого тоді зловив?

Грицько БОЙКО.

ДВА МИКОЛИ

Посадили два Миколи
Дерецьце побіля школи.
А як м'ячика ганяли,
То аж троє поламали.

Федір НИКИФОРЧУК.

ВАСИЛЬКОВІ СНИ

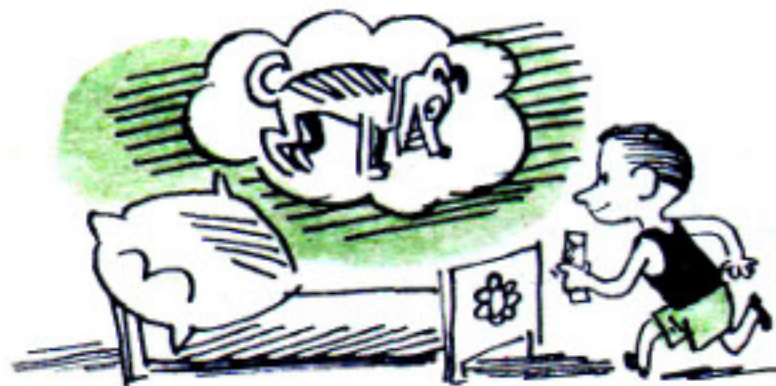
1.

— Васильку, навіщо ти хліб кладеш під подушку? —
питає бабуся.
— А я, коли мені знов присниться собачка, кину їй,
щоб не кусала мене! — відповів Василько.

2.

— Васильку, чого ти так рано спати лягаєш?
— Бо я в ту ніч у сні тістечка не доїв.

Ренальда ПИМЕНОВА.

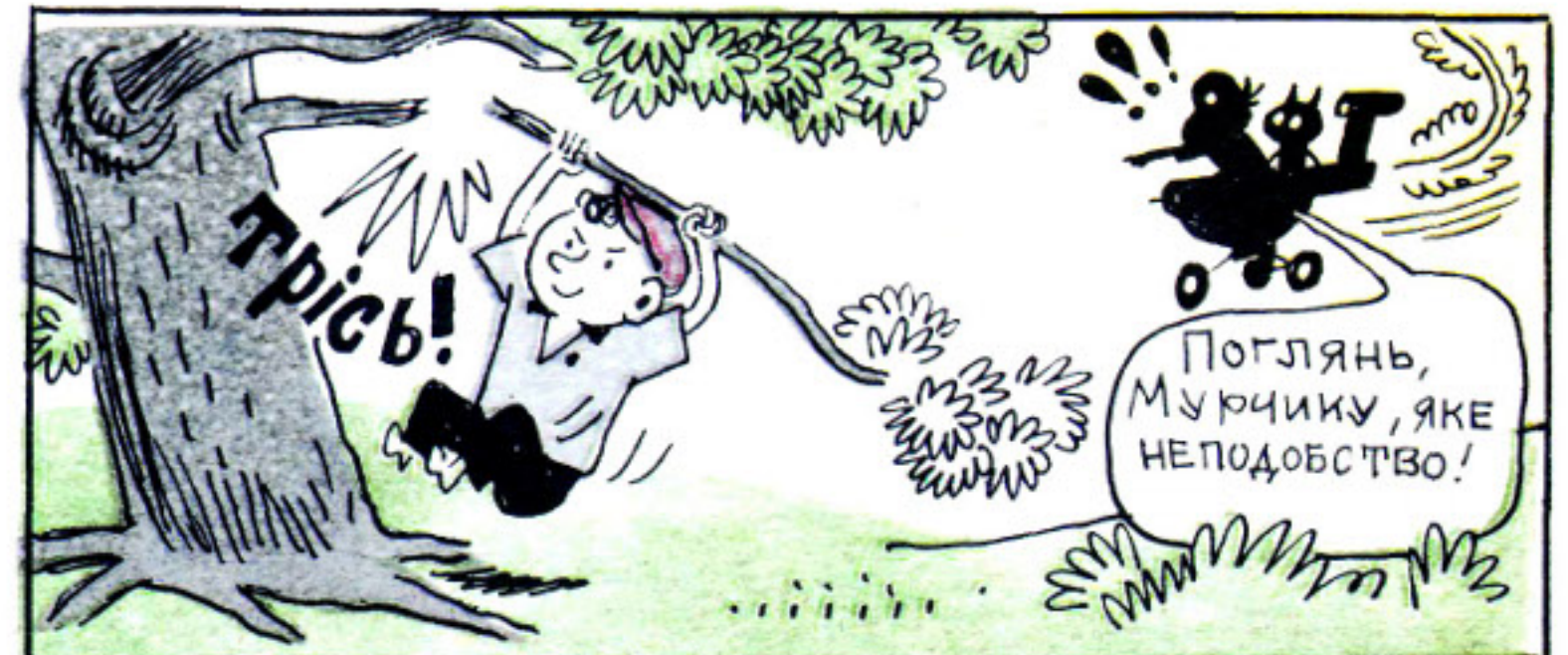

СМАЧНА КАША

Пришла Іра з дитячого садка увечері. Мама саме ве-
черю приготувала. Сіла сім'я за стіл, і мама подала гар-
бузову кашу. Іра копирсалася, копирсалася у мисці, потім
поклала ложку і говорить:

— Е-е, не така. Ось у нас в дитячому садку каша!..
— Яка ж каша? — запитала мама.
— Гарбузова, але з насінням, — відповіла Іра.

Аркадій МУЗИЧУК.

ДАЛІ БУДЕ.

ДІРУЖКЕ ПЕРЧЕ!

Ти чимало подорожуєш. Іноді, мабуть, і пішечки доводиться.

Саме для такої okazji щиро тобі радимо купити черевини Луганської взуттєвої фабрики № 2. Не помалкуєш. От послухай.

Наша односельчанка Т. С. Чорноморець купила оті черевини своєму синові - шестикласникові. Першосортні! Не пройшов хлопець і двокілометрової дороги до школи, як підшви повідскакували.

Отож, Перче, коли ти в таких черевинах у по-

дорож вирушиш, то доведеться тобі босоніж чекати. Значить, ніг не намуляєш. А це ж — чудово!

І ще тебе втішимо: є надія, що з такої продукції луганці не роблять дефіцитного товару, бо Т. С. Чорноморець давненько уже написала листа на фабрику, а звідти — ані гу-гу. Мабуть, листів таких чимало йде, зразу з усіма не впоратися.

В. ЛЕСИК.

Селище Межоба
Дніпропетровської області.

Пам'ятаєш ту господарку, яка доки борщ зварила, сім горшків розбила. Ми не знаємо, де вона тепер, але, нам здається, що її близькі родичі працюють в БМУ № 58 Київського комбінату промислового будівництва, яке очолює тов. Кислов І. А. Ще в лютому минулого року тягли вони до шкірзаводу № 4 водопровідні труби через вантажний двір станції Васильків-2 Південно-Західної залізниці. Як і годиться при такій

роботі, розкопали вони бруківку.

І вже ось рік ми нагадуємо тов. Кислову про його обов'язок відновити бруківку. Вже і начальник комбінату «Київпромбуд» т. Раєнко нагадував, а Кислову і за вухом не свербить. Може, ти, Перче, ще раз нагадаєш т. Кислову про те, що він давним-давно повинен був зробити без нагадування.

ГОРБАЧ,
начальник станції
Васильків-2.

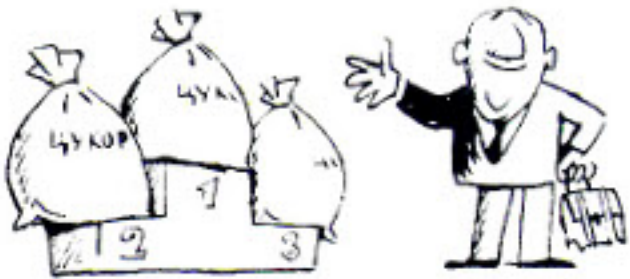

Порадь, будь ласна, як нам краще віддячити керівникові Червоноградського ВРП тресту «Червоноградвугілля» т. Ушкову? За його ініціативу. За те, що заохочує молоді шахти № 4 «Великомостівська» займатися новими видами спорту. За наказом т. Ушкова наш спортивний зал так завантажили мішками із цукром, що через ті міш-

ни не дістатися й до спортивної вентаря. Тому взимку ми грали в сніжки, ліпили сніговиків, а влітку збираємось грати босоніж у футбол.

Як ти гадаєш, Перче: може, віддаючи належне спритності т. Ушкова, запросити його на капітана футбольної команди?

М. БЛОЩЕНКО.
Шахта № 4 «Великомостівська».

Дуже нам хочеться по-знайомити тебе з начальником локомотивного депо станції Котовськ т. Кобилянським, тільки не знаємо, чи вдасться тобі його розгледіти. Справа у тім, що між навколишнім світом і т. Кобилянським існує димоза завіса, ним же власноручно створена. Це — велика яма, в якій депо вже більше року вдень і вночі спалює різні мастила, акумулятори, ганчір'я, гуму, фібру та всякий інший виробничий мотлох.

Мотлох — виробничий, а дим — наш День і ніч нам, сусідам локомотивного депо, доводиться його ковтати. Ми задихаємось від ядучого диму, а т. Кобилянському голова не болить. Інший, напаскудивши отак людям, сам згорів би від сорому, а начальнику депо — хоч би що.

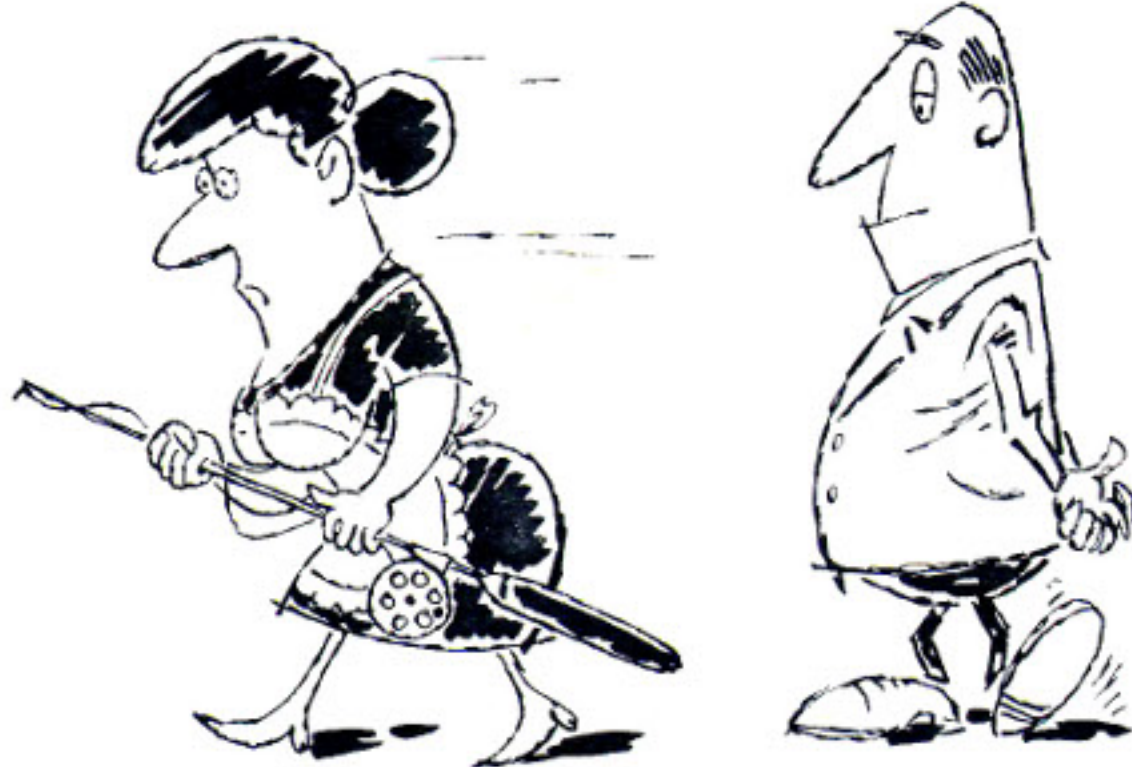
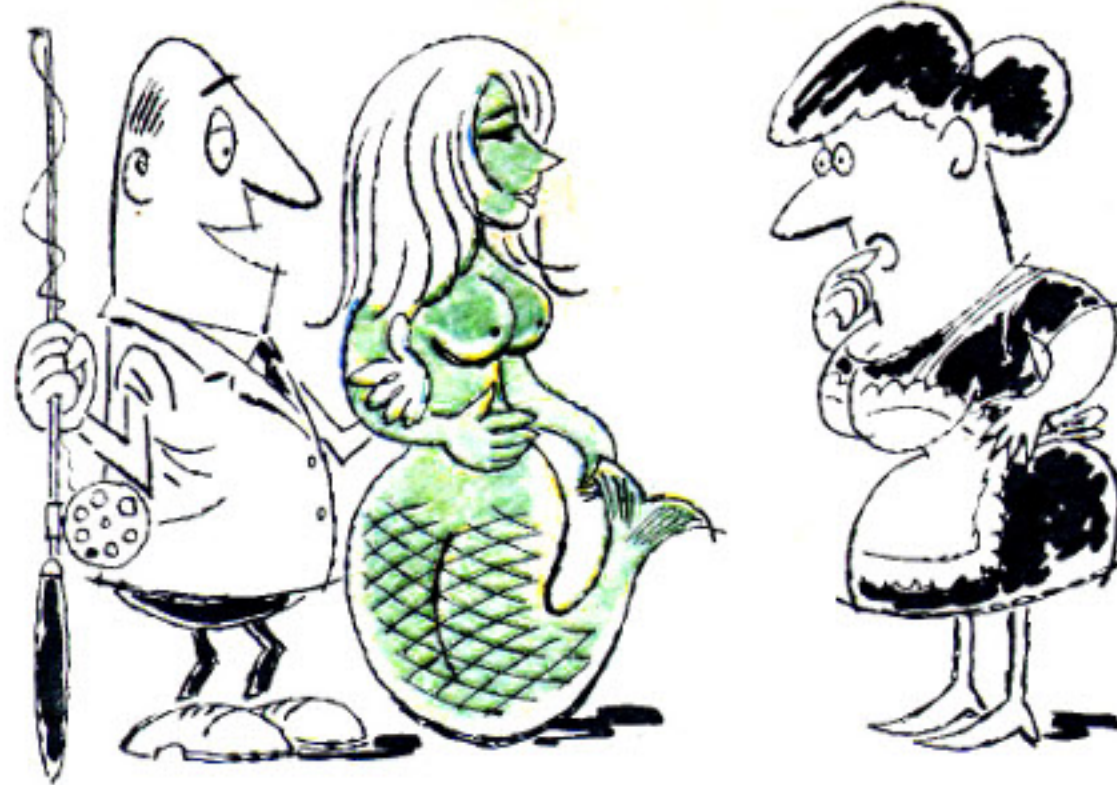
Правду, мабуть, кажуть: стид — не дим, очей не їсть...

Ф. ПОКРОВЩУК,
пенсіонер.

м. Котовськ
Одеської області.

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

Максим РОМАНОВ ЗНАЙОМА КАРТИНКА

Був у зава Петров.
Запізнився трохи зав.
На одного лиш зава
Петров наш чекав.

А четвірка чекала в цей час на Петрова:

Іванов,
Голубцовський,
Кузьмин
І — Смирнова.

Іванова ж — п'ятірка чекала на складі:

Гришин,
Мішин,
Серов,
Говорчук
І — Отрадін.

Голубцовського — шестеро ждали у кузні:

Зак,
Охакін,
Жучков,
Зубов,
Грибов
І — Кузін.

Кузьмина — коло каси ждуть десять тим часом:

Антонюк,
Михайлюк,
Загоруйко,
Пегасов,
Голаненко,
Богдановський,
Боровиков,
Кривоплясов,
Свистулькін
І — Сибіряков.

А Смирнову — компанія ждала така:

Бухгалтерія,
Плановий
І ВТК,
Кочегарка,
З лекторію товариші
І в цеху у сімнадцятім сто дві душі...

І в сімнадцятій цех
Я заглянути б міг,
Щоб і там записати
На прізвище всіх,
Але досить вже й того,
Що я написав,
Як одного лиш зава
Петров наш чекав.

Переклад з російської
Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«...Повідомляємо, що труп, будучи живим, ходив по перону в нетрезвому виді і співав пісні».

(Із рапорта постового міліціонера).

«До цього додаємо руки громадянина М-ва, який проживає в м. Луганську, на Малій Вергунці...».

(З постанови про призначення дактилоскопії).

«Студент Ф-но бігав по гуртожитку № 1 машинобудівельного інституту в нетрезвому стані і кричав нецензурну лайку голосом пораненого мамонта».

(З пояснення коменданта гуртожитку).

Записав **В. ПАНТЕЛЕЄВ.**
м. Луганськ.

«На станції Кирпотино продаєца одно сви-
ньо если надо ест іщо».

(3 об'яви).

«Продається яловочная корова на убой.
Масть чорная. Обращатся в любое время».

(3 об'яви).

«Продається пол большой времянки с удо-
бствами только колодец на двоих».

(3 об'яви).

«За убийство гусана хазяина вернуть жи-
вого».

(3 рішення товариського суду).

«Разсмотрев жалобу на Федорець Сашна постановили. За лай собаки десять рублей штрафа. За выражения не приличными словами предупредить».

(3 рішення товариського суду).

Записав **В. ПАЦЮК** — вчитель.

Комишуваха
Орхівського району
Запорізької області.

ЗАБАЧЛИВА ДОНЬКА

— У мене мовчати бути дівчак,—
Почувся голос Надійки,—
Так ти,— звертається до мамки,—
Поведись як слід з учителями:
Торк це дуже погано!
У мене дівчак не було!

Диатро СОЛОДКИЙ.

ПОГРОЗА

Кричала доня на всю хату:
— Як в інститут не поладу,
То, будете певно,— дівам, тату,
Вам в хату зятя приведу.

Олександра ШЕВЧУК.

м. Первомайськ
Луганської області.

ОЦЕ УБОЛІВАЛЬНИК!

— Ти чув, як Оксестра грав учора?
— За «Шхастар» чи «Пакхамора»?

В. КОХАН.

с. Миргород
Закарпатської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* Примищення клубу в селі Блисточівці (Кіровоградська область) старі і непридатні для дальшої експлуатації. Про це повідомили у своєму листі до редакції місцеві мотоголосники.

Голова Бородинського районичного т. Пенюкова повідомив, що в цьому селі почали будувати новий Будівельно-культурний на 325 місць. Будівництво передбачається закінчити у цьому році.

* Жителі вулиці Ревенської в Луцьку поспричинили Перцеві на те, що доставлено Софронюк і Ф. несвочасно доставляє їм пошту. Заступник начальника Волинського обласного виробничо-технічного управління зв'язу і Телеграфів сповістила редакцію, що факти ствердилось. За неабияк ставлення до своїх обов'язків, несвочасну доставку переплатними газет і журналів Софронюк з роботи знятий.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛЮК, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІВНИК.

ПЕРЕЦЬ

Адреса редакції:

Київ-47.

Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець.
Тел. 41-82.12, 41-83-96, 41-83-79.

Журнал «Перець» № 12 (790)
(на українському мовно).

Видано до друку
6. VI. 1998 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

ВИДАВНИЦТВО

«РАДІСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108мм—1 пап. ар.
2 друк. арс.

БФ 14018. Зам. 02838.

Тираж 1 500 000.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна», Київ.
Брест-Литовський проспект, 94.

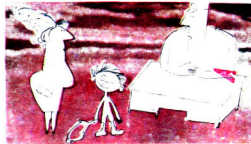
У мене гостює
молдавський
сатиричний журнал
«КІ ПЕРУШ»
[«Перчик»].

— Чого це вони раптом заговорили разом?
— Спілнати на футбол.

— Вірно, донечко, говорила, що як приїдеш до нас, — ми тебе не візьмемо...

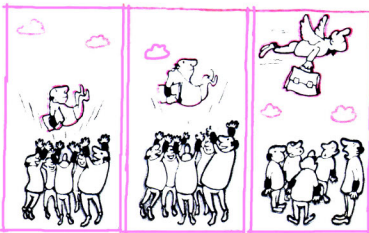
— Якого дівака в одна маю віповідати за його виловання! Він же майже завжди у вас!

— А казав, що вино не розбавляеш водою...

— Дивись не промахнись!

без сал.

Помста.

peres-ua.

peres-ua.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://peres-ua.livejournal.com>

peres-ua.

peres-ua.

